

TRE

Jag tänker på en sak. Jag är 25 år gammal och jag önskar att jag en dag kommer få somna till ljudet av ingenting. **Till ljudet av absolut knäpptystnads tomma och tysta ljud.** Inga surrande kylskåp, inga grannar som pökar, inga smällande dörrar, inga bilar eller ambulanser eller flygplan som just ska till att landa. Nej, tystanden ska en dag söva mig. Men när man bor i ett etta på 20 kvadrat i en studentkorridor får man nöja sig om det infinner sig i alla fall en natt där man inte behöver rycka till av det dova men intensiva ljudet av **VAFAAAAAN I HELVEEEEEETEEEEES JÄÄÄVLA SKIIIIITFAAAAAAN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!** Samt till det **adderat, ex antal knytnäveslag mot bord, vägg eller annat hårt material mest troligen gips, trä eller linoliumgolv.** Jag har nån gamer eller nåt några väggar bort. Eller nån idiot till sportintresserad. **Nej, men jag är lycklig. Nöjd.** Sover ändå gott. Tre o åtta betalar jag ju bara så man får väl räkna med lite skavanker. Jag menar, studenter är nog faktiskt det mest ointelligenta folkslag som finns, ironiskt nog, borde väl vara tvärt om, de som pluggar så hårt. **När jag flyttade in på mina heliga 20 kvadrat,** kom jag aldrig i kontakt med den ointelligenta studentkillen som bodde här innan mig, han som skulle visa mig stället. Jag låg på så pass att jag tillslut var övertygad om att han dött. I lägenheten. Ja, jag förberedd mig på att stega in igenom dörren och beskåda något fruktansvärt, men jag skulle kunna ta det, eftersom jag var beredd, jag hade ju redan räknat ut att han var död, och så skulle jag ringa alla samtalen, och anmäla och herrejävlar vilken rivstart det skulle bli för mig och **mina heliga 20.** I själva verket var den största katastrofen den som jag fick beskåda när jag öppnade den lilla lilla luckan till brevlådan, inte ytterdörren, eftersom brevinkastet var igenklobbat med brev från inkasso. I lägenheten fanns ingen dramatisk scen, utan bara engångsskedar, grillkrydda och en ingrodd bajskant i toaletten. Snacka om besviken jag blev. Ja, men jag tänker bara. Jag är 25 år gammal och jag undrar hur länge det dröjer tills jag kommer slippa försöka somna i mitt surrande kök, mitt knäppande vardagsrum och min lyhörda hall samtidigt. När mina föräldrar var 24 och 26 hade de redan förlovat sig i Eiffeltornet. Jag har 20 kvadrat liksom. När ska man avnjuta förmånen av att som en riktigt vuxen få vistas i flera olika rum? Tänk att få **VÄLJA** vilket rum man ska befinna sig i istället för att alltid tvångsplaceras i

ett och samma eftersom alla rum i själva verket ryms i ett. Eller tänk att få sitta i en soffa, med soffkuddar och om man kanske har riktigt tur en filt. Istället för att hasa upp i en svettig säng bland ledsna och sovna syntetkuddar. Tänk att få kliva över trösklen in i ett kök, kanske ställa ner någon mysig tekopp i en diskmaskin istället för att behöva vispa av slitet porslin samtidigt som man konstant fastnar med tröjan i handdukskroken. Jag bara undrar hur länge det kan dröja. Jag har ingen brådska, utan jag bara undrar. Jag är bara en undrande 25-åring, på 20 kvadrat, som hoppas på att det där de kallar att bli vuxen, **kan man beställa det, eller hur fungerar det?** Har alla varsitt datum då det sker eller är det lite mer som en reserverad plats till olika avgångar? Eller är det kanske mer först till kvarn, eller den som tar han harN, eller bytt är bytt kommer aldrig mer igen. Eller? Eller alltså, jag bara undrar, hur funkar det? Finns det ett facit? Är det som en ekvation? Eller är det lite som med språk, det är lättast att lära sig när man är yngre? **Eller är det lite som att lära en gammal hund sitta?** Eller är det mer som tur, eller ödet, jag menar är det förutbestämt? **De säger ju att allt som sker har en mening? Ja, men jag bara undrar, det som sker, varför har det liksom ingen mening? Eller, missförstå mig rätt, alltså, snarare om det inte sker betyder det att allt det andra inte har en mening? Förstår du hur jag menar? Jag är bara nyfiken. Bara undrar.**